

Pak mě něžně osprchuje vlažnou vodou, je to velmi příjemné, už chápu, proč se máma vždycky tak dlouho hroší ve vaně. Obléknou mě a pořádně zabalí. Je načase jet do nemocnice, domácí porody nejsou moc v oblibě. Musí mě zkontrolovat a taky maminku, jestli je v pořádku. Jedeme sanitkou, jako honorace. Je tu teplo, řidič dostal pokyn, aby celou dobu topil. Nevidím ze sanitky ven, vlastně nevidím skoro nic, protože mi narazili čepici moc do očí. Jsem trochu naštvaný, a tak pobekávám a pusou mám pěkně zkřivenou.

„Bude to pohodář, to se pozná.“

Doktor je spokojený, že vše proběhlo v klidu, snaží se udržovat dobrou náladu a hlavně na nic se neptá, a mohl by. Třeba kde je táta, proč jsme rodili ve vaně a tak. Zato máma je zvědavá.

„To nevím. Hele, doktore, jak se ho můžu vzdát?“

„Jak jako vzdát? Ty nechceš být máma? Je to přece tvoje dítě.“

Doktor přešel k tykání, jako by byla jeho dcerou. Kouká se na ni pevně a čeká na nějakou odpověď. Máma si kouše nehty a je zřejmé, že neví, co má udělat. Že se bojí něco udělat, protože netuší, co je správně. To dítě, které z ní vyklouzlo, vypadá strašně. Je celé modré, takový uzlíček, možná že ani nepřežije. Fuj, co je to za myšlenky? Bylo by lepší, kdyby nepřežilo, vyřešilo by se to tak nějak bez ní. Nemusela by se rozhodovat. Nechce se rozhodnout a převzít tak odpovědnost. Měla hromadu času, který se jí nyní krutě nedostává.

„Já vím, ale...“

Ta vyčerpaná žena se snaží posbírat myšlenky. Možná, že ani není schopná uvažovat, je plná hormonů a emocí. Je jí jedno, co si myslí doktor. Je jí ukradené, co si myslím já. Snad mě ani nebere jako živou bytost. Spíš nádor, který jí byl odstraněn. Jsem bezmocný ve své oddělenosti. Už nás nic nespojuje, jen prostor jediného vozidla a jeden prošedivělý doktor. Máma ani nechtěla, aby mě mohla držet v náručí. Nechtěla kontakt s mým tělíčkem. Už bych jí asi neměl říkat mámo, maminko.

Jak jí mám říkat?

„Tohle dítě nikdy nebylo moje. Nechtěla jsem ho. Je cizí. Neznám ani jeho otce.“

No jo, táta, kde mám tátu. To jako, že Roman není můj táta, když říká, že nezná mého tátu? Teď to vypadá, že jsem sirotek, bez rodičů. Že tu jsem nevídaný, nezvaný a nepotřebný. Tomu říkám začátek života. Doktor se zamračí, ale nic neříká. Ví, že je zbytečný jakýkoliv apel na ženu, která se nachází ve slepé uličce. Není psycholog, aby se pouštěl do nějaké slovní hry. Nevidí jí do hlavy. Je pro něho důležité, aby rodičku i dítě v pořádku předal v nemocnici a jel dál. Nemá tu jiné povinnosti. Ani závazky.

„Abys svého rozhodnutí jednou nelitovala. Už jsme tu.“

Opravdu, sanitní vůz zastavil u vchodu do nemocnice. Vyložili nás a převezli do zářivkami osvětlené chodby. Doktor předal dalším lidem v bílém nějaké papíry, pak jim ještě něco řekl, rozloučil se a pak mě pohladil přes oblečení a řekl něco jako – držím palce, chlapče. Jsem vážně kluk. Pak doktor nastoupil do sanitky a ta ho odvezla do počínajícího chladného večera zase za dalším případem.

Chodba je nekonečně dlouhá a nad hlavou se nám producírují zářivky, jedna poblíkává, měla by se vyměnit. Je tu ticho. Ohlušující, sterilní ticho, do kterého úpí vrzavé kolečko převozního lůžka. Je to protivný zvuk, ale aspoň vím, že nejsem hluchý. Nade mnou se vznášejí hlavy nemocničního personálu. Mají roušky, jako by chtěli přepadnout banku. Ale nebojím se jich. Na to jsem příliš unavený, asi si zdřímnu. To drncání mě pěkně uspává. Na konci chodby jsou skleněné dveře. Do nich vjíždím pouze já se svým doprovodem. Druhé lůžko s mojí bývalou mámou se stáčí a odplouvá jinam. Je to úplně naposledy, co se vidíme. Kdybych to býval věděl, užiji si tu chvíli o něco více, ale protože jsem byl opravdu unavený, moc jsem si z toho zásadního okamžiku nedělal a klidně si usnul.

Ten porod mi dal vážně zabrat, poslouchám, jak se ti dva hádají, zřetelně cítím ten stres, to napětí, které mě ze všech stran obklopuje. Máma leží na zádech a já vím, že musím ven, pryč z téhle ženy, která je velmi rozčilená. Jsem zvědavý, jak vypadá, a je mi úplně fuk, že ještě nenadešel můj čas, že ještě potřebuji dva měsíce, aby byl můj vývoj dokončen, abych byl narozen správně, tedy podle příruček a manuálů. Nejdříve se mi uleví, když praskne plodová voda, je tu najednou více místa, ale pořád to tlačí, vlastně je to tlak svalů, které se mě snaží zbavit, vypudit, vyloučit. Cítím nejrůznější tlaky a moc si přeji, aby to už skončilo. Nejvíc mě to tlačí na hlavě a pak mám zaškrncený krk a dost mě to bolí, už aby mi někdo pomohl. Jsem zmatený a bojím se, že to nedopadne dobře. Dlouhé týdny povalování v bezpečném břicho jsou sečteny a já musím ven, do nespravedlivého světa, postavit se na vlastní nohy, mít svůj názor a myšlenky.

Myslím na spoustu věcí, točí se mi z toho hlava, snažím se zapamatovat si všechny pocity a hlavně se vyvarovat tomu okamžiku velkého bílého třesku, kdy zapomenu všechny dosavadní zážitky i věci z minulých životů. Víím, že už to mám někdy za sebou, a pokaždé mi ten magneziový blesk vymazal téměř každou vzpomínku. Tentokrát se mu chci vzepřít a ponechat si pokud možno plnou náruč předchozích zážitků, zkušeností, vzpomínek a myšlenek.

**Ukázky jsou z knihy Petra Hrocha Bindera
„Byl jsem nechtěné dítě beze jména“.**